info@inspiracio2022.cat
www.inspiracio2022.cat

El fracàs com a oportunitat de creixement i transformació interior

En una conferència d'Adolfo Nicolás, general dels jesuïtes, ens parla de l'ambigüitat de l'èxit com a norma. En aquest sentit, exposa una constatació i planteja un desafiament. El primer, el 90% de les persones experimenten el fracàs (somnis que no es compleixen, males notes dels fills, problemes en el matrimoni, en les amistats, a la feina, en la relació amb els caps,etc.). En conseqüència, el fracàs és una experiència humana normal. Segon, si això és així, una de les coses que ha d'aprendre cada persona és com afrontar el fracàs i com transformar-lo en un camí de saviesa i de creixement personal.

Fa uns quants anys, en la visita al nostre país, el Pare General va recordar que el geni de la nostra fe és transformar el fracàs en una nova possibilitat, en una nova oportunitat. Ha explicat que si aprenem això, la nostra vida canvia, perquè l'èxit l'aconsegueixen uns quants, però el fracàs l'experimenten les majories. Quan el fracàs es converteix en oportunitat ha de ser motiu de celebració. Ara bé, com podem aprendre que el fracàs és un moment de creixement? El llibre "¿Fracassat? La teva oportunitat!", d'Aselm Grün i Maria Robben, ofereix un conjunt de criteris bàsics. Vegem alguns.

El primer requisit perquè a través del fracàs es pugui descobrir un nou camí de vida és la seva acceptació incondicional. Cal reconèixer que el somni de la pròpia vida s'ha esvaït. En general, hi ha la tendència de buscar les causes del fracàs en els altres. Pot ser que hi hagi alguna responsabilitat en els altres, però només si s'assumeix la responsabilitat pròpia, en lloc d'eludir-la carregant-la als altres, es podrà transformar en possibilitat d'una nova vida. No es tracta d'idealitzar el fracàs, sinó d'assumir-lo com un camí de renovació.

En segon lloc, cal iniciar un procés de comiat. En tot comiat es tracta de trencar amb l'antic i marxar cap al nou. Obrir-se a noves possibilitats de vida ens omple d'esperança i alegria, fins i tot, d'eufòria, mentre que trencar amb alguna cosa familiar, de confiança, ens omple de por i tristesa. Cada ressorgiment porta en si algun canvi dolorós. No es comença alguna cosa nova sense transformació. La primera fase del procés de comiat és la negació, no voler admetre alguna cosa. Es pretén viure com si res hagués canviat, com si no importés haver d'acomiadar-se. Però això no s'aconsegueix. Un comiat vol dir, també, pèrdua, i això fa mal. La segona fase del procés del comiat es caracteritza pel sorgiment d'emocions caòtiques. Tan aviat un s'adona del que ha perdut, sorgeixen sentiments de pors difuses, ira, agressions, imatges de venjança, però també sentiments de culpa, i aquests sentiments són sempre desagradables. Només si en aquesta trista segona fase no s'obvien els sentiments, sinó que un s'enfronta a ells, pot començar la fase tercera, la fase del buscar, de trobar i de separar-se.

Finalment, allò nou que vivim no està sempre al mateix nivell que allò antic. La nova etapa de la vida pot certament treure a la llum noves qualitats, però no es tracta només de les capacitats i possibilitats subjacents en nosaltres. El nou camí en la vida més aviat vol mostrar-nos nous aspectes de la nostra humanitat i conduir-nos a una nova espiritualitat. Es descobreix una nova interioritat. Ja no se sent la necessitat d'enfonsar-se en l'aldarull i el tràfec per autoafirmar-se. Apareix una mena de misericòrdia i benevolència. El fracàs ens fa més indulgents. Sorgeix una nova amplada que considera a les persones tal com són, que deixa de jutjar.

Per descomptat, no hem de mirar aquesta experiència de desencís i frustració com si fos una condició absolutament necessària per aconseguir una vida amb èxit. Hem de confiar, això sí, en què és possible seguir el nostre camí sense fracassar, però si fracasséssim, llavors l'acceptació del fet podria convertir-se en una profunda experiència espiritual. El qui fracassa experimenta amb força freqüència el "jo mort", li arrabassen el seu ego i la seva seguretat.

En una cultura que insisteix a presentar l'èxit com a norma última i que, en conseqüència, margina o menysprea al qui ha fracassat, són contraculturals i esperançadores les paraules del pare Adolfo Nicolás: "El fracàs sembla que ens posa en tensió, en dificultat, però en el fons és la gran oportunitat d'anar més al fons, d'aprofundir una mica més en qui som, de conèixer les nostres debilitats, les nostres limitacions i partir d'aquí per un nou camí. 'El fracàs és la gran oportunitat! ".

Carlos Ayala Ramírez https://www.alainet.org/es/active/71598 (25-02-2014)

info@inspiracio2022.cat
www.inspiracio2022.cat

Preguntes per respondre individualment, i compartir si es desitja en grup:

1. Què és per tu l'èxit? I el fracàs?
2. Quina funció compleix el fracàs? Quins aprenentatges n'extreus dels fracassos que has tingut?
3. Creus que gestiones igual un fracàs que una pèrdua?

   Com els podem gestionar?

   Es poden convertir en una oportunitat?

   I poden esdevenir una manera per créixer espiritualment?